

akarja a pontatlanul fizető vevőjét sújtani. Ez a §. is csak azt bizonyítja, hogy a részletügylettől való elállást speciális szabályokkal kell rendezni.

Dr. Grossmann László.

PÉNZÜGYI JOGGYAKORLAT.

Az irodahelyiséget az állandó házadómentesség megilleti akkor is, ha abban alkaiomszerűen kész vagy félgégyártmányt adnak el. (Közigazgatási Bíróság 19.786/1930. P. sz.) Az adóhatóságok a szóbanforgó helyiségre az állandó adómentességet azért nem engedélyezték, mert azt nem iroda, hanem üzlethelyiségnek minősítették és pedig azon az alapon, hogy az adózó, a szemle és nyilatkozata szerint, az utcára nyíló ebben a helyiségben egyes felek részére kész vagy félgégyártmányokat szolgáltat ki, abban tehát kereskedelmi tevékenységet folytat. Ez a megállapítás azonban téves. Mert a helyszíni jegyzőkönyvben az adózó ily értelmű nyilatkozatot egyáltalán nem tett, abban jly megállapítás nincs is; az 1929. július hó 4-én kelt nyilatkozatában pedig erre vonatkozóan csupán annyit mond, hogy a kizárólag irodai természetű munkákra és a felekkel való tárgyalásokra használt helyiségekben előfordul — tehát csak kivételesen történik meg — az is, hogy ott a felek kész vagy félgégyártmányt vásárolnak. Arra nézve azonban, hogy az említett helyiségekben áruk volnának felhalmozva, az adózó ellenkező állításával szemben sem a szemlejegyzőkönyvben, sem az iratokban nincs adat. Ily körülmények között a szóbanforgó helyiséget üzlethelyiségnek minősíteni nem lehet, hanem azt állandó és rendes használatának megfelelően irodának kell tekinteni, amelyet a H. H. Ö. 2. §-a 6. pontja értelmében, minthogy az üzem céljaira szolgál, állandó házadómentesség illet meg.

A háztulajdonost terhelő csatornadíj megtérítésére a bérlőktől beszedett összegeket a nyers házbérfővedelemhez kell számítani. (Közigazgatási Bíróság 9217/1931. P. sz.) Adózó a kikötött házbéren felül beszedett a bérlőktől a víz- és csatornadíjak megtérítésére szolgáló összegeket. A csatornadíjak fejében beszedett összegeket hozzáadták a nyers házbérfővedelemhez. Panaszos ezt kifogásolja, mert szerinte ez nem jövedelem, mert a városi közművekhez befizetni tartozik.

A panasz alaptalan.

Sz. város csatornázási szabályrendeletének 35. §-a szerint a csatornadíjak mint a városi házakat és beltelkeket közvetlenül terhelő községi adó természetű tartozások a háztulajdonost terhelik, aki viszont a kivetési alapok arányához képest, ha a csatornadíj a lakbérösszegekben nem foglaltatnék, a lakóktól követelheti.

E szerint a csatornadíj a háztulajdonost terhelő közszolgáltatás, amelyet joga van a bérlőre áthárítani. A házadóról szóló H.

Ö. 8. §-ának (7) bekezdés I. pontja alapján nem számítandó a nyers házbérfővedelembe az olyan közszolgáltatás, amelyet a város a bérlőtől a bérbeadó útján szed be. Nem lehet ilyen közszolgáltatásnak minősíteni a háztulajdonost terhelő csatornadíjat annak ellenére sem, hogy a háztulajdonosnak joga van azt a bérlőjére áthárítani. Mert a város nem a bérlőt terheli meg a csatornadíjjal, hanem közvetlenül és kizárólag a háztulajdonost és pedig függetlenül attól, hogy a bérlőre leendő áthárítás sikerül-e vagy sem.

Mindezeknél fogva a háztulajdonost terhelő csatornadíj megterítésére a bérlőtől beszedett összegeket jogosan számították a nyers házbérfővedelemhez.

A társulati adónál az adóköteles nyereséget az üzleti (gazdasági) év megváltoztatása folytán akkor is a két mérleg együttes eredménye alapján kell megállapítani, ha a két mérleg nem egy naptári évben készült. (Közigazgatási Bíróság 15.451/1932. P. sz.) Adózó üzlet éve szeptember 1-től augusztus 31-ig tartott. Az 1929. évi október hó 18-án tartott közgyűlés az üzletét június hó 1-től május hó 31-ig terjedő időre megváltoztatta. Ebből kifolyólag egy 9 hónapból álló csonka üzletév keletkezett. Az adófelügyelőség az 1928. évi szeptember hó 1-től 1929. évi augusztus hó 31-ig terjedő 12 hónapos és 1929. évi szeptember hó 1-től 1930. évi május hó 31-ig terjedő 9 hónapos üzletévre készített 2 mérlegből állapította meg az adóalapot. Adózó a T. H. Ö. 11. §-ának (3) bekezdése alapján a két üzletév összevonását sérelmezi, mert a két mérleg nem ugyanabban a naptári évben készült.

Ez a kifogás alaptalan.

A társulati adó alanyainak adóztatása utólagos. A nyereséget mindenkor utólag, az üzletét követő évben, adóztatják meg. Az adóztatás folytonosságának követelménye az, hogy minden egyes üzletév eredményét (nyereségét vagy veszteségét) számításba vegyék az adóalap kimunkálásakor. Bár a T. H. Ö. 11. §-ának (2) bekezdése szerint a csonka üzletév eredményét 12 hónapi időtartamra arányosan ki kell egészíteni, de ez a szabály nyilvánvalóan arra az esetre szól, ha a csonka év a vállalat első üzletévé és a mérlege is az első mérleg. Ha azonban a vállalat már a csonka üzletévet megelőzően is működött és mérleget készített, akkor nem lenne megokolt a csonka évet megelőző üzletévről készített mérleget egészen mellőzni.

Adózó esetében az adóalapot az 1929. évi június hó 1-től 1930. évi május hó 31-ig terjedő 12 hónapra eső nyereség alkotja. Az 1930. évi május hó 31-én lezárt mérleg azonban csak az 1929. év szeptember hó 1-től kezdődő 9 hónapra terjed. Nem lenne megokolt az 1929. évi június—augusztus hónapokra eső nyereséget a 9 hónapra terjedő csonka év mérlegéből megállapítani, jóllehet adózó az 1928. évi szept. hó 1-től 1929. évi augusztus hó 31-ig terjedő üzletévről mérleget